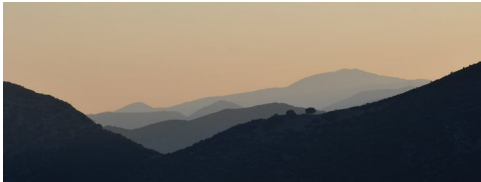

Εκλογική αναμέτρηση την Κυριακή, η δεύτερη τους τελευταίους οκτώ μήνες, ενώ οι πολίτες θα προσέλθουν στις κάλπες για τρίτη φορά μέσα στο τρέχον έτος. Η ταπεινότητά μου θα καταφύγει στο πολυφορεμένο, πλην όμως ατυχώς επίκαιρο, γνωμικό που αναφέρει ότι αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν κάτι, θα είχαν κηρυχτεί παράνομες.

Παρακολουθείς προεκλογικά σποτ των κομμάτων, που στο διαδίκτυο αφθονούν, και μέχρι να φθάσουν στα τελευταία δευτερόλεπτα και να αποκαλύψουν την κομματική τους ταυτότητα, θα μπορούσαν να ανήκουν οπουδήποτε. Τόσο ομοιόμορφος είναι ο πολιτικός πολιτός, διότι περί ιδεολογίας ούτε υποψία, που δεν κάνει καμιά διαφορά στην όποια προβολή του.

Όποιο και να είναι το κόμμα που θα επικρατήσει, όποιος και να είναι ο συνδυασμός εξουσίας που θα κυβερνήσει, το αποτέλεσμα θα είναι ένα και το αυτό. Υποταγή στο Μνημόνιο. Εκτός αν πιστεύει κανείς, ότι οι δύο Δημήτρηδες (ο Μεσσήνιος Καζάκης & ο Φθιωτός Κουτσούμπας) θα πλειοψηφήσουν.

Ασφαλώς και θα είχε πολύ ενδιαφέρον, αν κάτι τέτοιο συνέβαινε. Στο φινάλε οτιδήποτε άλλο έχει δοκιμαστεί, έχει αποτύχει. Αν βεβαίως θεωρήσουμε ότι η ακολουθία των Μνημονίων είναι αποτυχία. Διότι υπάρχει μια σημαντική μερίδα, ευυπόληπτων πολιτών, που κρίνει πως το Μνημόνιο είναι ένα πικρό ποτήρι, αλλά οποιαδήποτε άλλη πρόταση θα ήταν πολύ δυσμενέστερη.

Απολύτως κατανοητή άποψη, ωσαύτως και με ισχυρά επιχειρήματα, ιδιαίτερα αν κατανοήσουμε ότι η προσπάθεια απεξάρτησης από τον ευρωπαϊκό μηχανισμό και το ενιαίο νόμισμα θα είναι μια πορεία μεγάλου ρίσκου και αμφίβολων αποτελεσμάτων. Το αδιέξοδο είναι εδώ, ενωμένο κι' ισχυρό, ιδιαίτερα έπειτα από τα μοιραία βήματα του Γ.Α.Π. (οι όποιες σπουδές και τα όποια επίθετα δεν καλύπτουν την πνευματική υστέρηση), το success story του Αντώνη (μακάρι να τα πήγαινε στην Πρωθυπουργία όπως και στην πιτσαρία της νιότης του, μακάρι μα δεν...) και ασφαλώς τα συντεταγμένα βαφτίσια του Αλέξη (να μετατρέπει το όχι σε ναι).

Αν επιχειρούσαμε να αξιολογήσουμε αυτά τα τρία σκαλοπάτια της πρόσφατης πολιτικής σκηνής, επιτρέψτε (μου) να χαρίσω το βραβείο της μεγαλύτερης απογοήτευσης στο σύντροφο Αλέξη. Δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι δεν είχε το απαιτούμενο εκτόπισμα να παρατηθεί όταν διέγινωσε ότι δεν μπορούσε να εφαρμόσει τίποτα απ' ό,τι είχε υποσχεθεί προεκλογικά, δεν ήταν η μοναδική σύλληψη να υπηρετήσει συμφωνίες που δεν πίστευε, αλλά υπόγραψε, ήταν ότι με τις δικές του ακροβασίες ενταφίασε κάθε εναπομείνασα ελπίδα για οποιαδήποτε άλλη διαφορετική, δικαιότερη, πιο ανθρώπινη μορφή εξουσίας. Τζάμπα ο έρπης, σύντροφε, τζάμπα...